

TAHTA

FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

BİR
TAHTAMIZ
EKSİK

FERHAN EZEL

Kaç lira? 10 lira abi, diyor çaycı. Ters ters baktığımı görünce her yerde böyle abi, diyor; pandemiden sonra böyle oldu. Dışarıda kahvelerde çay iki lira diyemiyorum. Utanarak al şu 50 lirayı diyorum. Bankın arkasındaki camdan bizim perona yaklaşan bir otobüs fark ediyorum. Herhalde geldi.

ALİ HAVAN

Her sofrada hayatı toplayıp bölüyorlar
Can boğaza dayanmış eğlenip gülüyorlar
Nefes alıp vermeden yaşayıp ölüyorlar
Tabuta sığmayanlar yanaşmıyor perhize

Genç bir grup geliyor yanına. Şimdilik bir yerinden yakalamış hissediyorlar hayatı. Dahil hissediyorlar. Henüz yaşayacakları çok şey olduğunu düşündüklerinden bu kadar ısıt ısıtılar belki. Ne olacağını bilmiyorlar ama bir şey olacağından eminler. Yollar, yürünür geliyor hepsine.

İREM ÖZDEMİR

HAKKIMIZDA

BİZ KİMİZ?

Bir tahtası eksik olan birkaç kişi bir araya geldik. Öyle takılıyoruz. Siz de gelsenize!

NE YAPIYORUZ?

Dergi çıkarıyoruz. 2022 Ağustos ayında yayın hayatımıza başladık. Başlangıçta aylık olarak yayın yapıyorduk. Sonra “yav işimiz gücümüz var şunu iki ayda bir yapalım” dedik. 2023 yılında iki ayda bir yayın yapmaya başladık. Hala devam ediyoruz. Tahta atölye kategorimiz de var. Orada da daha yolun başındaki bir tahtası eksik olanlara yer veriyoruz.

NİÇİN YAPIYORUZ?

Böyle güzel oluyor.

İLETİŞİM

✉ iletisimtahta@gmail.com

📍 Neredeysek oradayız.

🌐 www.tahtafikiredebiyat.net

ISSN: 2980-325X

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

tahtafikiredebiyat.net

KÜNYE

Genel Yayın Yönetmeni

Uğur Ataş

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Kübra Ataş

Şiir Editörü

Muhammet Emin Sağır

Öykü- Kurmaca Editörü

Bayram Alkan

Düşünce Yazıları Editörü

Şevval Melda Boz

Görsel Danışman

Kübra Ataş

Son Okuma

Halime Koç

YASAL KONULAR

Bütün yayın hakları Tahta Fikir Edebiyat Platformu'na aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, dijital ortamda yayınlanamaz.

SAYIDA NELER VAR

ŞİİR

Demirden Kaygılar	1
Özgül Bilgiç	
Şad Eyler İken Beni Kara Gözlerin	6
Murat Kaya	
Ahu Nizardan	12
Can Seyfettin Al	
Ellerime Ne Olmuş	12
Uğur Ataş	
Hâl-i Pür Melâlimiz	13
Ali Havan	
Aradım Taradım Bulamadım	21
Ergül Erdem	

DÜŞÜNCE YAZILARI

Yeni Düzendeki Beşeri Sorgular	5
Mehtap Yetkinköle	
Sokağın İzi	7
İrem Özdemir	
Gün Boşluklarında Yankılanmalar	16
Melek Zehra Balcı	

ÖYKÜ-KURMACA

Adana Otagarı	2
Ferhan Ezel	
Kayıp Duygular Müzesi	14
Fadime Kiremit	
Bir Beybabanın Sonu	17
Nilüfer Çeken Özbay	
Geri Dönen Mektuplar: Yine Rüyamda	
Gördüm Seni	18
Çağdaş Özgün	
Sus Ortağı	19
Duygu Kanatlı	

SÖYLEŞİ

1 Kadın 1 Hikâye	9
Sırya Melek Kaya -Nelliy Karabulut	

DEMİRDEN KAYGILAR

Özgül Bilgiç

Goncalar kondursam,
Parmak uçlarımdan, parmak uçlarına.
Anlasan bir baştan sanrılarımı.
Bir sigara içimi arasında,
Cebelleşsek hislerimizle.

Kar suları gibi çağlasa kelimelerim
İtibarın cemrelendirse aklımı
Günaha girmekten
Firar etsem,
Kirli geçmişin hiçiymişçesine.

Hayalin tasavvuru ile,
Ebemkuşakları altında
Sıralı her Bir renk kadar...
Ucundan tutmuştuk oysa nakaratı
Vazgeçtik, zorlayarak...

Işığın gökyüzünü silmeye
Demli türküler söyletmeye
Meyillendi, olduğu kadar...
Demirden kaygıları söndürürken
Kaydı yıldızlarım avuçlarımdan...

ADANA OTOGARI

Ferhan Ezel

Bir bilete, bir saate bakıyorum. Bir yanlışlık mı var acaba? Akşam yediye almıştım Bozüyük biletini. Hayatıma kim bilir kaçınıcı kez yeni bir yön vermek adına çıkıyorum yola. Önce Bilecik'e İznik üzerinden de Bursa'ya geçeceğim. Başarısız olmama rağmen "yine dene yine yenil" prensibinden hareketle, üçüncü defa yaptığım evliliğin bitmesinin üzerinden sadece birkaç hafta geçti. Eski bir arkadaşım, dostumla yaptığım bu evliliğin bir hata olduğunu geç de olsa öğrendim. İnsan iyi anlaştığı, çok iyi dost olduğu birisiyle evlenip ilişkileri farklı bir yöne kaymaya başlayınca işlerin sarpa sardığını çok geç fark ediyor. Ne diyeyim şimdi; umarım eski dostluğumuzu kaybetmeyiz. Çünkü evliliği bitiren ayrılık süreci insana çok şey kaybettiriyor ki üçüncü defa başına geldiğinde insanın bu kim olursa olsun karşı cinse olan güvenin neredeyse tamamıyla bitmesine sebep oluyor. Doğruya doğru; maalesef gerçek bu!

Saat yediyi geçeli çok oldu. Otobüs hala yok ortalıkta. Aylardan nisan olmasına rağmen hava serinliğini henüz üzerinden atamamış, ince bir rüzgâr insanın yüzünü dağlayıp geçiyor Adana'nın bu bahar akşamında. Yok, henüz portakal çiçeği festivaliyle ilgili bir şey duymadım. Bu sene her şey rötarlı başlayacak galiba. Peronda benimle birlikte bir adam daha bekliyor. 55-60 yaşlarında. Üzerinde kalın bir mont olmasına rağmen adam benden daha çok üşüyor. Antep'ten gelmiş buraya. Bilecik'e asker olan oğlunu ziyarete gidiyormuş. Oğlu söylemiş otobüsler direkt Bilecik'e uğramıyor diye. Önce Bozüyük'te ineceksin baba, oradan Bilecik dolmuşları her saat kalkıyor otogarda demiş. Biletini gösterdi peron burası mı, bir terslik var mı diye. Baktım, yok abi, dedim. Doğru yerde bekliyoruz da otobüs yok, dur ben gidip yazıhaneye bir sorayım. Hayatımda en nefret ettiğim şeylerden birisi de insanların firmaların şirketlerin kurumların beni boş yere bekletip dakikalarımı belki de saatlerimin çöp olmasına sebep olmalarıdır. Bu düşünceler bilincimi tam olarak ele geçirmeden hızla içeriye doğru yürürken bir yandan da sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. İrili ufaklı firma tabelalarının asılı olduğu bir sürü işletmenin arasından zorla da olsa az sonra binmeyi umduğum otobüs şirketine ait yazıhaneyi buluyorum. Bankonun arkasında genç bir çocuk oturuyor, elinin altındaki dürümü yemeğe çalıştığını fark edince o anda bütün sinirim geçiveriyor. Bozüyük otobüsü deyince, abi diyor iftar için durmuş Misis'te. Yolcular ısrar edince. Saate bakıyorum; yedi buçuğu geçiyor. Peki, ne zaman gelir diyorum, cevap vermiyor. Onu iftar yemeğiyle baş başa bırakıp tekrar perona dönüyorum. Adam hala orada! Ne oldu, diyor. Ne zaman gelecekmiş? İftara durmuş diyorum, ancak bir saate gelir. İçeri geçiyorum ben, istersen sen de gel burası soğuk, içerisi daha iyice. Adam kımıldamıyor, yüzüme bakıp yüküm ağır, şimdi böyle bırakırsam olmaz; çocuk istediymi bunları, deyip susuyor. O an babalığın saf özveriden kaynaklandığını bir kez daha anlıyorum. Kızım geliyor aklıma.

Bir şey diyemiyorum, gözlerim dolmadan içeriye süzülüyorum. Otogarın yarı yarıya kapalı olduğu, daha تنها, nispeten sıcak olan bir köşesinde boş bulduğum ilk banka oturuyorum. Pantolonumun kenarından sarkan bir dikiş ipliği olduğunu fark ediyorum o anda. Gündüzün sıcaklığına rağmen Bilecik soğuk olur diye yanıma aldığım baharlık sarı montumda da var benzer bir ip. Tuhaf, hiç fark etmemişim! Nasıl olsa bekliyorum bir çakmak bulup yakayım bari şunları. Etrafıma bakındığımda emanetçi dükkânı açık. İçeride orta yaşlı birisi rafları düzeltiyor. Ateş istediğimde yok abi, diyor ben sigara içmiyorum. Ben de sigara içmiyorum deyip uzaklaşıyorum oradan. Sigara içebilme ihtimali olan birilerine bakınayım bari. Belki de adam zaten sende çakmak var niye benden istiyorsun demek istemiştir de ben anlamamışım. Çünkü herkesin gözünde ben sigara içen bir tipim. Nasıl oluyorsa artık? Az ötede otogarın diğer tarafındaki bankta oturan sakalları uzamış iki kişiyi fark edip onlara doğru yürüyorum. Birisi 20-25 yaşlarında zayıf, kirli sakallı. Diğeri 30-35 civarında sakalları iyice uzamış, daha topluca. Çakmağınız var mı beyler, diyorum. Gür sakalı olanı var abi diyor. Yakayım sigaranı. Bir tane de bize... Adamların cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden, yok, sigara için değil. Hem ben sigara içmiyorum diyorum. Pantolonumu gösterip şu ipliği yakacağım sadece. Adam yüzüme bakıp hayal kırıklığıyla, sen de benim gibi takıntılısın abi yaklaş, diyerek sarkan ipliği elindeki çakmakla iki saniyede yok ediyor. Bir de montta var. Tamamdır abi, diyor gözlerime bakarak. Eyvallah deyip oradan ayrılasm var ama nedense gidemiyorum. Adam konuşmak istiyor belli. Orada biraz daha durmak için eğilip ayakkabı bağcıklarını açıp yeniden bağlıyorum. Karşı taraftan ses alamayınca o zaman diyorum konuyu ben açayım. Sizin yolculuk ne tarafa beyler? Yok, abi bir yere gittiğimiz yok bizim. Suskun, meraklı bakışlarımı fark etmiş olmalılar ki irice olanı burada yaşıyoruz abi deyiveriyor. 16 kişiydik şimdi 13 kişi kaldık. İş bulan gidiyor. Bulamayan geri dönüyor, sonra başkaları geliyor onlar da gidiyor. Nasıl dedim burada yaşıyorsunuz? Abi, dedi bak ben bu bankta yatıyorum şuradakinde de arkadaşım. Gözlerim adamın oturduğu banka bakıyor, şimdi ayırt ediyorum. Gerçekten de bankın arkası çuval, çanta, kartonlarla dolu. Adamların yıpranmış bir battaniyenin üzerinde oturduklarını ancak görüyor gözlerim. Adanalı ama evden ayrılmış yakında Antalya'ya gidecek, diyor adam yanındaki arkadaşını göstererek. Ablasının yanına. Gülererek, tabi eniştesi buna kaç gün tahammül eder, o da işin diğer tarafı derken kafasına şaplağı yiyor bizim köftehor. Genç olanı hiç konuşmuyor. Sanki konuşsam derdime derman olacak mısın, der gibi bakıyor. Şu kapalıda da yaşlı olanlar yatıp kalkıyor. İçerisi daha sıcak! Suskunluğumu fark edip, abi diyor, insanlar bize pislikmişiz gibi davranıyorlar ama öyle değiliz biz. Herkes senin gibi gelip bizimle konuşmuyor yani. Susuyor, bir şeyler dememi bekliyor. Ben de ses yok, devam ediyor. Ben çocukken abim annemi öldürdü. Annem mezara abim cezaevine. Babamla tek kalınca köye taşındık. 15 yaşına kadar köyde babamla birlikteydim. Sonra bir heves, Antalya'ya kaçtım. Yıllarca sokaklarda yaşadım. Esrar hap ne ararsan hepsi vardı bende. Derken bir gün bir abi elimden tuttu sağ olsun. Ondan İslamiyet'i öğrendim. Kuran'ı okudum. Daha bir sürü kitap okudum. Çok okudum ama. Bitiremediğim okulun açığını kapatmak için elime ne geçtiyse okudum

anlayacağın. Kurtuldum çok şükür. On iki ay askerliği de yiyip bitirdikten sonra... Çok söyledim Necip astsubaya ama kabul ettiremedim bir türlü. Kalayım şurada dedim; ne iş olursa yaparım. Olmadı. Bir keresinde firar ettim, çarşıda yakaladı beni bizim Mürsel Başçavuş. Aldı çıkardı astsubayın karşısına. Söyledim ama komutanım dedim, kalayım işte. Yok dediler, illa da vereceğiz tezkereni. Verdiler nihayetinde. Sonra da gerisin geri sokaklara döndük işte. Kurtulamadık be abi. Yıllardır böyle devam ediyor. Ama iş bulduğumda gider çalışırım. Geçen haftaya kadar inşaatta çalıştım, diyor ellerini göstererek. Sigorta migorta yok. Kimsesiz olduğumuzu bildiklerinden parayı da az veriyorlar. İş bitince de hemen gönderiyorlar vebalıymışız gibi.

Kışın ne yapıyorsunuz, diye soruyorum. Belediye gelip alıyor bizi abi. Soğuk günlerde stadyumun kapalısındayız. Gerçi Adana'da çok soğuk yok şükür. Sonra havalar ısınınca hadi bakalım yine sokaklar senin. Biraz daha konuştuktan sonra müsaade isteyip otobüs geldi mi diye perona doğru yürürken oğlunu ziyarete gidecek adamın hala orada beklediğini görüp üzülüyorum. Adam daha da üşümüş bir ses tonuyla otobüs daha gelmedi diye sesleniyor. Gülsem mi ağlasam mı bilemeden boş ver diyorum nasıl olsa gelecek değil mi? Godot olmadı ya bu otobüs! Nasıl, diyor adam. Yok abi bir şey, diyorum. Adını sordum senin. Adamın adı Nebi. Saat 20.38. Bir şeyler yiyeyim diyorum, acıkmaya başladım. Tantuni yer misin abi? Yok, sağ olasın diyor. Bir dürüm tantuni alıp içeri geçiyorum. Bizimkiler aynı bankta oturuyorlar. Yanlarına gidiyorum. Dışarıda seyyar tantunici gördüm; yer misiniz tantuni? Yok abi, sağ olasın diyor ikisi birden. Akşam, tezgâhı kapatmadan kalanları bize veriyor zaten. Parasız yani. Ama, diyor istersen bize çay ısmarlayabilirsin. Hem biraz içimiz ısınır. Olur, deyip etrafa bakınmaya başlıyorum. Az ötede koşturan otogar çaycılarından birini çağırıyorum. Arkadaşlara iki çay ver. Daha çaycı elini tepsiye atmadan adamlar çayları kapıverip hızla içmeye başlıyorlar. Şaşıyorum. Adamların bu kadar üşüdüğünü tahmin etmemişim. Kaç lira? 10 lira abi, diyor çaycı. Ters ters baktığımı görünce her yerde böyle abi, diyor; pandemiden sonra böyle oldu. Dışarıda kahvelerde çay iki lira diyemiyorum. Utanarak al şu 50 lirayı diyorum. Bankın arkasındaki camdan bizim perona yaklaşan bir otobüs fark ediyorum. Herhalde geldi. Çaycının bana uzattığı para üstünü adamlara verip, birer çay daha için beyler diyerek oradan ayrılıyorum.

YENİ DÜZENDE BEŞERİ SORGULAR

Mehtap Yetkinköle

Ağaç incinmesin diye baltaya bez bağlanan nesillerin çocukları değil miydik? Hangi nesil zincirinde incinen ve inciten sıfatında nitelenendik? Hangi karanlık ormanda kaybettik özümüzü? Ne zamandır zulme sessizliği, dilsiz şeytanlıktan saymaz olduk? Yoksa ana rahmine düşünce ezberimizde var mıydı beşer, şaşar deyişi? Şaştık da kendimize gelmeyi mi unuttuk? Pusulalar yerini navigasyonlara bıraktığından beri meşakkatsiz yollar hep tercihimiz mi oldu? Ya da kutup yıldızının sonsuz parlaklığını mı kıstık zihnimizde. Hangi maske gizleyebilir tüm kâinata karşı gizlediğimiz kusurlarımızı? Bizi sokmayan yılanlara bin yıl ömür dilemek adetimiz mi oldu? Ağlayan yanlarımızı kahkaha atarken gösterecek bir program, zihinlerden uzak bir pandemi mümkün mü? Dijitalleşen dünyada belki mümkün fakat hiçbir yapay zekâ Ademoğlunun kamilliğine erebilir mi? Ne çok soru var değil mi? İnsan, hep bir arayışta değil midir zaten? Cevaplar yaratışımızda gizli, düşünebilenler için. Kal-ü beladan beri ruhlar acı çeker, tekrar sevgiliye kavuşma fikriyle. Bundandır sorgulama çıkmazı. Çünkü gurbetin en zorudur bu. Bu gurbette kalmışlık insanı asıl memleketine gidene kadar ağır bir özleme boğar, özlem ise sanrılara. Kimi alır dersini bu hasretten, iyileştirir ruhunu. Kimi düşer ahir zaman bataklığına. Kimi tövbe kapısını bulur, rahmete pervane olur. Kimi ise kibrinde ve kötülüğünde kendi karanlığına hapsolür, sanki cevapsızmış gibi soruları başa sarar durur. Öyle son nefes verilince biten bir mahpusluk değildir ama bu, ruhun mahpusluğu asıl müebbettir. Ezeli ve ebedi olan kılavuzu görünen köy için vermiştir, görünmeyen ama asıl olan köy uzaktadır fakat bizim köyümüzdür. Eninde sonunda varacağımız istikamettir. Köye varan yollar ikiye ayrılır, kimi bataklık kimi bülbüllü gül yuvası. Akıl tabelaları belirler yolculuğu. Uzakta dediğimize bakmayın, bir nefes aralığında gizlidir. Alıp verilemeyen bir nefes. Gittiğinde pişmanlıkların fayda etmediği, varken kıymetinin bilinmesi gereken, amel defterini kapayan bir nefes. Misafirlikte güzel anılar bıraktıysak ne ala. O zaman silinmez bazı sayfaları, bitmez mürekkep, kapanmaz defter. Umudu hikmetle yoğuranlar, kutsal kılavuzun idrakine varanlar, iradeyi hakikati bulmak için kullananlara selamlar olsun. Onlar kaybolmazlar, aydınlıktır dünleri ve yarınları. Cevapsız soru bırakmazlar imtihanlarında. Başarıyı içerler kevser havuzlarında... Diğerleri insanlıktan nasibini alamamanın acizliğiyle kaybolurlar, hiçbir harita göstermez doğru yönü. Hatta bazısı aramaz bile, yırtar atar haritayı. Kötülük karanlığı, aydınlanmaz tövbe olmadan. Asıl sırra erilmez, dünya şerbetinden içilmeden. Hikmet basamakları tırmanılmadan imtihandan geçilmez. Zordur sınav fakat kolay olanda bulunmaz ayırt edicilik. Bu yüzdendir insanoğlunun bitmeyen sualleri. Görmek isteyen tüm kâinata gizli cevapları. Cevapları bulanlar maske takmazlar, gönülden gönüle akan gizli yolu bulurlar, muhteşem düzenin gayesinin sahibi olurlar ve hala ormanda en yaşlı ağacı kesecek olsalar bile baltalarına bez bağlarlar...

ŞÂD EYLER İKEN BENİ KARA GÖZLERİN

Murat Kaya

Sevip okşa diye
Bir güvercin gibi omzuna konardım
Ardından şirinlikler yapıp gönlünü fethetmek için
Takla da atardım
Sen
En sevecen duygularınla
Saçlarımı okşar, yüreğimin sesini dinlerdin
Bense
Yaralı yorgun ruhumla
Sana layık olmak için kanlı gözyaşları dökerdim
Şehrin beni kahreden
Kem gözlerine rağmen
Ve
Kara gözlerin merhamet dolu bir bakışla
Beni kendime getirir
Mesrur bir hayatın içinde akıp gitmemi sağlardı
Sen vardın
Ve
Gözlerim hep seni arardı
Karanlık gecelerin insanı kendine çağırın ıssızlığında
Ellerin ellerimi tutunca
Bir kelebek gibi kendimi gönül bahçene salar
Kanat çırpardım
Bana doğru akan duygularının şarılısına
Ben senin içindim
Sen benim içindin
Ama
Gel gör ki
Bizi anlayacak
Bize hak verecek
Hakşinas ve kadirşinas birilerinden yoksun kalsak da
Gönül dilin o nurani gönül dilin
Beni seslendirmekten vazgeçmemiş
Ve
Kara gözlerin beni şâd ede ede
Sürur içinde bir hayata yelken açmamı sağlamıştı
Sen vardın
Ve
Kara gözlerinden aldığım güvenle
Kendimi sana adamış
Senin için türküler yakmış
Bir lav gibi harıl harıl yanarak sana doğru akmıştım
Derken
Bir kurşun gibi gelip bizi buldu
Ayrılık rüzgârı
Sen
Uzak diyarın birinde yaralarını sararken
Ben
Seni kaybetmenin acısıyla kurt gibi uluyorum.

SOKAĞIN İZİ

İrem Özdemir

Boşluk koymadan yazılmış kelimeler. Hepsi birbirinden bağımsız ama birbirinden de ayrılmamış. Tezatlıklarla başa çıkabilmek çok daha önce öğretilmiş ona. O yüzden garipsemeden devam etti okumaya. Her şeye aşına gibi ama hiçbir şeyi tanımıyor da. Nereye gitse kovulmuş, kime gitse vedalaşmış. Bir yerden bir parça olmak zorundaymışız gibi. Kim kodladı bize bunu? Kim kodladiysa sağlam iş yapmış. Bütünden ayrı olduğumuzu düşünmek istemiyoruz. Afrika menekşelerine çekmişiz, içeriyi seviyoruz, dışarıda kalınca kendimizi yavaş yavaş solmaya bırakıyoruz.

Sadece yüzü solgun değil şimdi. Kendine gelmeyi bekliyor, oturduğu yerden kalkabilmek için. Nafile... Genç bir grup geliyor yanına. Şimdilik bir yerinden yakalamış hissediyorlar hayatı. Dahil hissediyorlar. Henüz yaşayacakları çok şey olduğunu düşündüklerinden bu kadar ıslık ıslıklar belki. Ne olacağını bilmiyorlar ama bir şey olacağından eminler. Yollar, yürünür geliyor hepsine.

Yıldızları bir bir toplamış gibi biri. Aydınlığa düşman oldukları tahmin ediliyor, her yerde aranıyorlar. Güneşin doğmaması için toplanıp dua edenler var. Teşkilatlanma başlamış, oradan oraya sürgün ediliyorlar ama asla bırakmıyorlar fısıldamay. Kaç kere yargılanmışlar, hepsinin söylediği tek bir cümle var: Güneş en büyük düşmanımız. Hiçbiri bir daha yapmayacaklarına dair söz vermiyor. Bağırış çağırışla bitiyor her konuşma. Ağlamadan eve girmeyen çocuklar çekiştiriliyor sokak ortasında. Kadınlar bağıra bağıra anlatıyor dertlerini. Susmaktan yorulmuş hepsi... Elindekileri zor taşıyan bir adam geçiyor karşı kaldırımdan. Sadece torbalar değil ağır olan. Küçük bir çocuk dileniyor, akasya ağacının altında. Kıvrıkcık turuncu saçları burnunun ucuna geldikçe üflüyor yamuk kesilmiş kâküllerini. Geri gitmek istiyor, nereden geldiyse. Kimsenin bu zamana kadar kendisine bir şey sormamasına kızgın. Aslında kimsenin onun kızgınlığını bilmemesine, istediği kadar yemek yiyemediğine, çarpışan arabaları sadece uzaktan izlediğine, annesine, babasına ve hep zırlı zırlı ağlayan küçük kardeşine de kızgın. Kim seçiyor kimin ağlayıp kimin güleceğini? Bunca insanın evleri, arabaları, elbiseleri var. Kim uzatıyor da veriyor onlara bunları? Uzaktan birileri bir şey söylüyor ve o oluyor. Birileri onun hakkında hiç güzel şeyler söylemiyor. Serin esiyor. Burada hep hava mevsim derecelerinin altındaymış zaten. Birbiriyle hiç konuşmadan oturan bir çift var deniz kenarındaki bankta. Afrika menekşeleri de rahatsız durumdan. Ekildiği alandan, insanlardan, havadan... Konuşamamak, yitirmektir. Kaybolmaktır uçsuz bucaksız bir çölün ortasında. Konuşmuyor kimse, dalgalar dahil...

Yakınlaştıkça aradaki mesafe nasıl açılıyor? Dokunmaktan itinayla kaçınıyorlar. Kelimelere bu kadar muhtaç kalmamalı kimse. Yetişmek istemiyorlar, geç kalmaktan da korkmuyorlar. Usul usul bitiriyorlar.

Önüne bakmadan sallana sallana geliyor bir kadın. Peruk, durmak istemiyor kafasında. Var olanı reddetmenin huzursuzluğuyla atıyor adımlarını. Bakışlarını çoktan çekmiş şehrin üzerinden. Kulaklarının eskisi kadar iyi duymamasından memnun. Eksildikçe uzaklaşıyor bütün bu hengameden ve kaybettikçe siliniyor kirler. Merak da etmiyor, herkes aynı şeyleri saklıyor kilerinde. Sadece kendine söyleyecekleri bitmiyor, dönüşüyor ve yine çenesi düşüyor. Cam kırıklarına basıp geçiyor küçüklüğünden beri. Binanın önü cam kırıklarıyla dolu. Hiç süpürülme keşke de insanlar basıp geçmeyi öğrense, çıkan sesi ezberlese. Onun da ezbere bildiği gibi... Uykusu ağır anneannesinin, şimdi kapıyı da duymaz kesin. Adımlarını iyice ağırlaştırıyor. Üzerine is kokusu sinmiş iki adam geçiyor yanından, açık tenli, koyu saçlı olanıyla göz göze geliyor. Hararetli bir şekilde tartışıyorlar. Binaya giriyor. Sensör çalışmıyor, önünü zor seçiyor. Apartman toplantılarında itinayla konuşulan ve onlarca çözüm önerisinin not alınıp asla uygulanmadığı sorunlardan biri olan o rutubetle karışık çöp kokusu burnuna doluyor. Devam ediyor merdivenleri çıkmaya, hep yaptığı gibi.

Caddenin en işlek yerinde, çingeneler serilmiş yere. Öyle rahat ki hepsi, sokağın sahibi onlar sanki. Çocuklardan biri yatağında uyur gibi serilmiş kaldırıma. Tombul olan kollarını sıkıyor kendi kendine, birine kızmış gibi. Mor püsküllü elbiseli olan en güzeli. Saçlarını savuruyor, etrafı inceliyor. Arada eserse yoldan geçenlerin yanına gidip fısır fısır bir şeyler söylüyor. Parayı aldığı anda heyecanlanmıyor, azar işittiğinde üzölmüyor. Devam ediyor. Ağzındaki sakızı aniden tükürüyor. Uyuyan kardeşini izliyor kollarını kavuşturup. Susmak bilmeyen kadınları dinlemiyor. Bu kadar çok konuşacak ne buluyorlar anlamıyor. Mesela evdeki adam hep susuyor. Zaten hep sussun o. Konuştuğunda mutlaka biri dayak yiyor. Çok paranın hep onda olmasına kızıyor. Acıkmışken, susamışken, sıkılmışken hepsini turuncu bezine doldurup kaçmak istiyor. Bulurlar mı bilmiyor.

Hatta belki de aramazlar, aklından böyle geçiyor. Hava kararıyor yavaş yavaş, koşuşturmaktan yorgun insanların yüzleri gibi. Esinti biraz daha hırçınlaşıyor. Bulanık bir gölün etrafında geziniyor kuşlar. Sazlıklar yerinden memnun. Bir oğlan çocuğu oturuyor taşın üzerinde. Bu gece de eve gitmeyecek. Keşke ait olduğu bir yer bulabilseydi. Sabahtan beri mihlanıp kaldığı şu taştan biraz olsun kalkıp gitme isteği olsaydı içinde bir yerlerde.

Gece çöktü. Sokakta sabahın izi kaldı.

Zaten bu da bir gezi yazısı değildi, iz yazısına benzedi.

1 KADIN 1 HİKAYE

Sirya Melek Kaya -Nelli Karabulut

“İnsan, hayatın karmaşası içinde hep sığınacak bir liman arar. Kadının sığındığı en güvenli liman ise her zaman kendi iç dünyası olmuştur. Ataerkil düşünce yapısının günah keçisi olarak tarih boyunca ikinci sınıf muamele görerek ötekileştirilen kadınlar içsel güçleriyle varlıklarını sürdürmüşlerdir.”

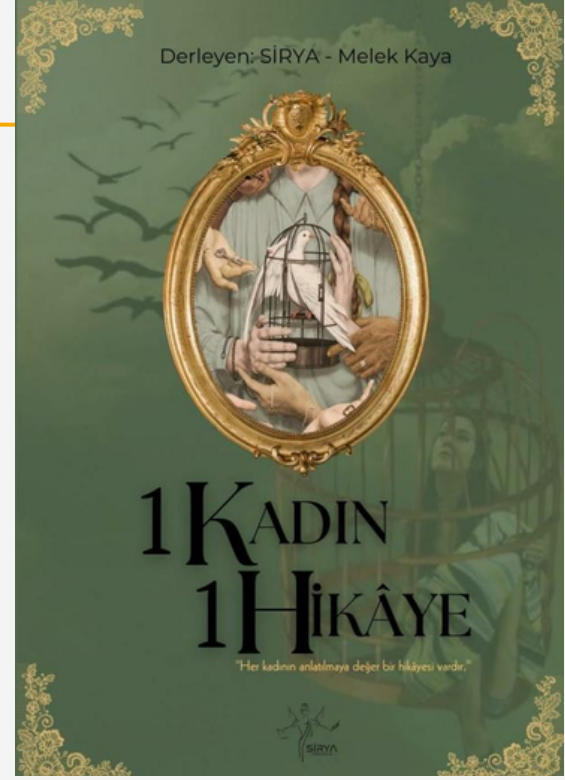
Edebiyat dünyasına yazdığı kitaplarla adım atan ve aynı zamanda bir yayınevinin genel yayın yönetmeni olarak sektörde önemli bir rol oynayan Melek Kaya, edebiyat ve yayıncılık dünyasındaki genç adımlarıyla dikkat çekiyor. Hem yaratıcı bir yazar hem de yayıncılığın yönlendirici gücü olarak, Melek Kaya'nın kariyeri, okuyuculara ve yazar adaylarına ilham veriyor. Onunla yazarlık serüvenini, genel yayın yönetmenliği deneyimlerini ve son kitabını konuşma fırsatı bulduk. Bu röportajda, Melek Kaya'nın kaleminden ve yönetiminden çıkan kitapları keşfederken yazarlık serüveninden de kısaca bahsedeceğiz.

Nelli Karabulut: Merhaba, sayın Melek Kaya, röportajımıza hoş geldiniz. Öncelikle, yoğun programınıza rağmen bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Nasıl hissediyorsunuz? Bugün nasılsınız?

Sirya Melek Kaya: Merhaba, teşekkür ederim. Bugün oldukça iyiyim ve sizinle bu keyifli sohbeti gerçekleştirecek olmaktan mutluluk duyuyorum.

Nelli Karabulut: Harika! Bize biraz kendinizden bahseder misiniz? Yazma serüveniniz nasıl başladı? Yani ne zaman ve nasıl “Ben yazmalıyım artık” dediniz?

Sirya Melek Kaya: Tekrar merhaba, ben Melek Kaya Sirya yayıncılığın hem yazarı hem de genel yayın yönetmeniyim. Edebiyata olan tutkum sanırım küçük yaşlarda başladı. Ancak “ben yazmalıyım” dediğim yaş 18’di sanırım. Kendi benliğimi ve duygularımı fark ettiğim bir yaştı. Yazarak kendimi ifade etmeyi o zamanlarda keşfetmişim.

Nelli Karabulut: Peki yazmak sizin için ne ifade ediyor? Yani bu bir tutku mu yoksa sadece hobi mi?

Sirya Melek Kaya: Her ikisi de diyebiliriz. Yazarlık bir gönül işidir. Bağlılıktır. Bir yerde de iyileşmedir. Ben yazmanın müthiş bir iyileştirme gücü olduğuna inanıyorum.

Nelli Karabulut: Bize yapmış olduğunuz projelerden bahsedebilir misiniz?

Sirya Melek Kaya: İlk olarak “İsimsiz kadınlar” hikâye kitabını yazdım. Sonrasında “Fedai” yi çıkarttık. Bu bir polisiye roman tarzındaydı. 3. Kitabım “Beni bize feda ettim” ise şiir-denemelerden oluşan bir eserdi. 1 Kadın 1 Hikâye-1-2 ve Vaveyla antoloji derleme projesi kapsamında basıldı. Bu kitaplar kendi yayınevimizden çıktı.

Nelli Karabulut: Hem başarılı bir yazar hem de genel yayın yönetmeni olarak edebiyat dünyasında önemli bir yer edindiniz. Bu iki rolü nasıl dengeliyorsunuz ve her ikisi de sizin için ne ifade ediyor?

Sirya Melek Kaya: Yazarlık, benim gönül işiyle yaptığım ve yaparken kendimi çok iyi hissettiğim bir dünya. Yayın yönetmenliği ise aşırı sabır ve uğraş isteyen bir alan. Bu işi yaparken çoğu zaman yazarlığı ihmal ettiği mi de söyleyebilirim. Açıkçası zaman zaman denge bozulabiliyor çünkü yayıncılık ertelenmeye gelmeyen planlı ve programlı hareket etmenizi isteyen bir sektör. Bu iki alanda başarılı olabilmek ve mesleğimi eksiksiz yapabilmem için hobilerimden ya da sevdiğim şeylerden biraz uzak kalmam ve ihmal etmem gerekebiliyor. Zira her ikisi de benim için çok değerli ve asla vazgeçemeyeceğim şeyler.

Nelli Karabulut: Son gerçekleştirdiğiniz ve içinde benim de eserime yer verdiğiniz, henüz raflara giren "1 kadın 1 hikâye -2 " adlı kitabınızdan biraz bahsedelim. Bu projeye nasıl karar verdiniz? Bildiğimiz kadarıyla bu kitap sizin bu projede 2. çalışmanız yani bunun devam niteliğinde olması sonradan karar verdiğiniz bir fikir miydi? Yoksa başlarken kafanızda böyle bir plan var mıydı?

Sirya Melek Kaya: Bu projeye yazmaya ve yazarlığa gönül vermiş yazar adaylarının tecrübe kazanması ve edebiyat dünyasına küçükte olsa bir adım atabilmelerine teşvik etmek amacıyla başlandı. 1 kadın 1 hikâye 1- kitabı zaten adından belli olduğu gibi kadını ve kadının hayat hikayesini konu alan birbirinden farklı yazar ve eserlerle oluşturulmuştu. Aslında ilk kitaptaki geri dönüşlerden ve katılımın fazla oluşundan dolayı devamı olması gerektiğine karar verdik. Çünkü ilerde çok güzel ses getireceğini düşündüğüm eserler vardı. Böylelikle 1 Kadın ve 1 Hikâye- 2 ortaya çıktı. Bu proje çok uzun zamandır aklımda olan ve hayata geçirmek istediğim bir fikirdi. İmkân bulduğum ilk anda da ertelememem gerektiğini düşünüp hayata geçirdim.

Nelli Karabulut: Bu proje her bir farklı kadından gelen eserlerle oluşturuldu yani?

Sirya Melek Kaya: Evet, bu sayede de 100'ü aşkın kadın yazarın eseri kitaplaşmış oldu. Gelen tepkiler genel anlamda çok güzel. Bu yüzden devamı olması gerektiğini düşündüğüm bir antoloji derlemesi gerçekleştirmiş olduk.

Nelli Karabulut: Bu kitap kadınlara ait yaşamların daha çok bilinmesi ile mi yoksa daha çok kadın yazarı sektöre kazandırmakla mı ilgili?

Sirya Melek Kaya: Aslında tek bir amaçla çıkmadık bu yola. Kadınların toplum için de ne tür sorunlarla karşılaştığını, nelerin dayatıldığını onların ağızlarından ve birebir kalemlerinden duyulmasını sağlarken, aynı zamanda da bu alana ilgi duyan ve imkân bulamayan yazarların sektöre kazandırılmasına yardımcı olduk. Bu projeler küçük meblağlarla başlattığımız ancak büyük sonuçlar aldığımız çalışmalar. Bir kadının hayallerine dokunabilmek, yoluna ışık tutabilmek bizler için büyük sevinç ve gurur kaynağı.

Nelli Karabulut: Kimlerden destek gördünüz?

Sirya Melek Kaya: Bu tarz projeleri genelde tek başıma yapsam da Sirya yayıncılık ekip arkadaşlarımdan da belli konularda destek aldım.

Nelli Karabulut: Kalabalık bir yazar grubuyla çalışırken zorlandığınız konular neydi? Ya da kitapla ilgili zorlandığınız yönler oldu mu?

Sirya Melek Kaya: Birçok konuda zorlandığımı itiraf edebilirim. Çünkü herkesi aynı oranda memnun etmenin imkânsız olduğunu biliyoruz. Gelen sorular, beklentiler, hedefler farklı oluyor bu da ister istemez beni yoruyor. Kitapla ilgili ise gelen bazı eserler inanılmaz hatalıydı. Açıkçası eksiği olan ve profesyonel bir elden geçmesi gereken eserler yordu bizi ama yine de her anlamda çok verimli bir çalışmaydı.

Nelli Karabulut: İnsanların bu kitaptan almasını beklediğiniz şey nedir?

Sirya Melek Kaya: Hayat dersi belki de. Herkesin alacağı haz ve ders farklıdır diye düşünüyorum. Ancak gerçekten ibretlik konular var hikâyelerde.

Nelli Karabulut: Peki bu kitabın hedef kitlesi sizce kim olmalı?

Sirya Melek Kaya: İki hedef kitlesi olması gerektiğini düşünüyorum. İlki kendini yalnız, çaresiz ve kimsesiz hisseden kadınların okuyup güçlenmesi için kadınlar, 2. si de ataerkil düşünce yapısında olup, kadınlara ve çevresine hayatı yaşanmaz hale getirenler.

Nelli Karabulut: Bu proje devamı niteliğinde veya başka ortak yazar projeleri yapmayı düşünüyor musunuz?

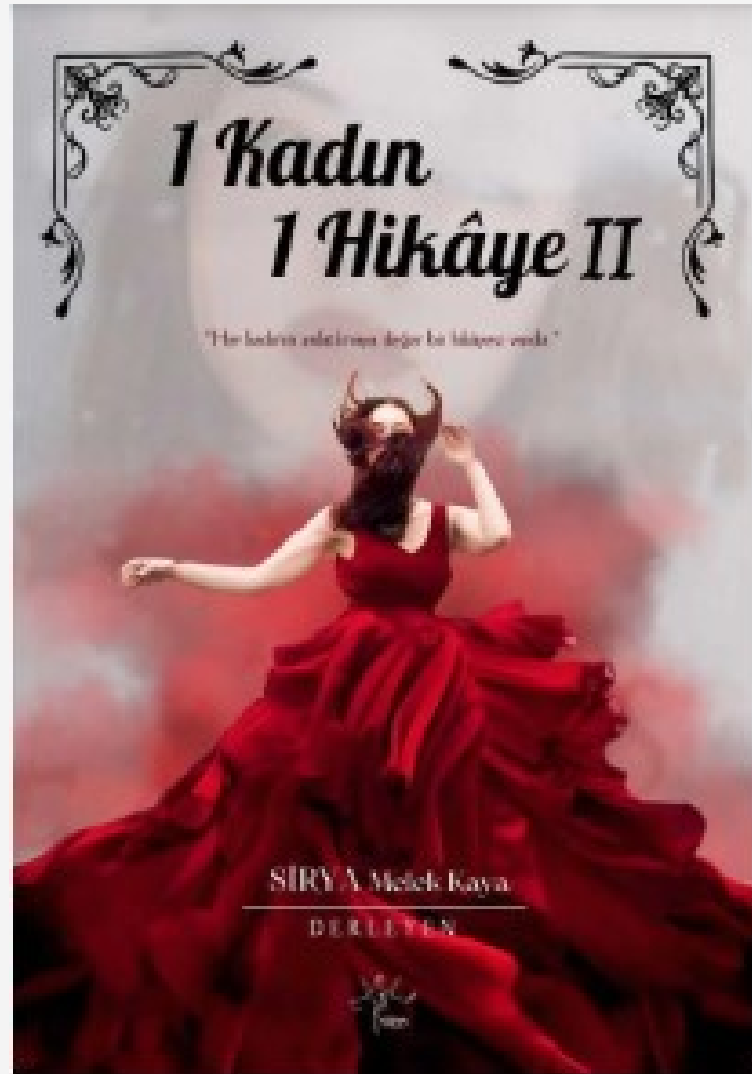
Sirya Melek Kaya: Hayata geçirmeyi planladığım ve doğru zamanın gelmesini beklediğim birçok projem var.

Nelli Karabulut: Son olarak yazar olmaya gönül verenlere verebileceğiniz tavsiyeler var mı?

Sirya Melek Kaya: Yazarak iyileşmenin gücüne inanlar yazarlığa gönülden bağlanırlar. Sadece yazarlık için değil, size iyi gelen, iyileştiren ve rahatlatan işlerle meşgul olun. Hayat yorgunluğunuzu ancak bu şekilde atabilirsiniz.

Nelli Karabulut: Güzel sohbetiniz ve bizi okurlarla buluşturduğunuz proje için teşekkür ederiz.

Sirya Melek Kaya: Bende emeği geçen herkese ve yayın ekibime teşekkür ederim. Sevgilerimle

ELLERİME NE OLMUŞ

Uğur Ataş

Bilmiyorum neden acıyor ellerim
Ellerimin kara kutusunu
Bir çukura düşürdüm küçükken
Yolduğum çiçeklere
Ezdiğim otlara yordum korktuğum rüyaları

Geceyi kundaklayan bir kadın doğurmadı beni
Babam korlarda yürüyen bir keşiş değildi
Bilmiyorum neden yanıyor ellerim
Arza dokunan acıları dinlemek için
Delikler açıyorum kitaplara, şarkılara...
Yazdığım sayfaları eşkıyalar basıyor
Uyudum uyandım, yaşadım öldüm diyene
kadar

Siyaha ışıklar kusan panayırlar delirtti beni
Dokuza kadar saymayı bilsem yeterdi
Ne yaptım ben?
Amansız bir enflasyon oldu nefes almak
Aklım delirtti beni

Kurtuluşuma kitap yazmasın diye kimse
Kurtulmayacağım
Alkışlayamam bu hatipleri
Acıyor ellerim
El sıkışmayacağım bu asırla
Yanıyor ellerim

AHU NİZARDAN

Can Seyfettin Al

Gözüme hanu nizardan bir his kaçtı
Unuttuk mu sevdayı ve derdayı
Göğsümde nifaktı tohumları
Unuttuk mu serde saklı manayı

Yüzüme hiskardan bir mecnun bulaştı
Unuttuk mu gökteki numune ahları
Bir iz var perçemi ahumda
Ahum ahum olduk susturduk mu
akşamları

Tenime değdi ebaillerin ince ruhları
Uçmaz artık kırılmış fethe kanatları
Unuttuk mu, Allah aşkına unuttuk mu
Kalbin içindeki sedefte taşları.

Nasıl anlatsam bilmem bu hali pür melali
Belki garip gelecek belki çok tuhaf size
Durmaya fırsatı yok dinlenmeye mecali
Bahanesi yokuşlar tüm suç yüklenmiş dize

Karanlığı taşıyor değneksiz şaşkın deli
Yorgunluktur gölgeyle güreşmenin bedeli
İşlenen günahların hepsi ön ödemeli
Tahliye kâğıtları taşınmıyor temyize

Uğultulu caddeler kaybedilmiş sükûnet
Sokak gözünü kırpmaz şehir uykuya hasret
Günü yaşamayanın yarını olmaz elbet
Bilmezler, cebi yoktur hayat sığmaz valize

Denkler yarım tutuldu doldurmadı heybeyi
Geride bıraktılar lazım olan her şeyi
Azim bir yarışmalar dönmek için köşeyi
İhtiras madalyası her boy üçten sekize

Ağıklı merasimler güldürür şadileri
Dikenler yağmalıyor zambaklı vadileri
Sağırklar alkışlıyor dilsiz münadileri
Topallar dağı aştı kör güldü halimize

Kel perçemini yolar takma dişli taraklar
Cehaleti kayıtlar mürekkepli varaklar
Sükûtu çatlatıyor her yerde çingiraklar
Boş sofraya oturduk davet verdik biz bize

Bakır çanaklar dertli lehime küskün kalay
Kurşunlanır sevinçler her düğünde bir alay
Kadın erkek kol kola yangın evinde halay
Güle oynaya koşun buyrun cenazemize

Gökleri sancı tutmuş saklar utancını yer
Yarınsız sabahlara doğması güne keder
Toprağa hasret yaşar boş saksıda fideler
Canlanırken kâinat su yürümez filize

Her sofrada hayatı toplayıp bölüyorlar
Can boğaza dayanmış eğlenip gülüyorlar
Nefes alıp vermeden yaşayıp ölüyorlar
Tabuta sığmayanlar yanaşmıyor perhize

HÂL-İ PÜR MELÂLİMİZ

Ali Havan

KAYIP DUYGULAR MÜZESİ

Fadime Kiremit

Büyük şehrin kalabalık sokaklarının arasında, kimsenin dikkatini çekmeyen eski bir bina kendine yer bulmuştu oracıkta. Burası, tabelasında "**Kayıp Duygular Müzesi**" yazan, neredeyse unutulmuş bir yerdi. İnsanlar bu müzenin ne olduğunu bilmez, kapısından geçip giderlerdi. Yani, hayatın koşturmacasında o kadar kendilerini kaptırmışlardı ki bazı şeylere vakitlerini ayıramıyorlardı. Dikkat çekmeyen alışılmış bir yerdi adeta. Ancak, müze kapısının ardında, derin, gizemli ve bir o kadar da heyecanlandırıcı bir dünya yatıyordu kimsenin bilmediği.

Alex, hayatında anlam arayan genç bir adamdı. Hayatının sürekli bu şekilde devam edemeyeceğini farkına varmıştı son zamanlarda. İşinden tatmin olmayan, ilişkilerinde sürekli hayal kırıklığı yaşayan Alex, bir gün rastgele sokaklarda yürürken Kayıp Duygular Müzesi'nin önünde durdu. Durma ihtiyacı hissetti bir an da olsa. Merakı kendisini içeriye çekmeye yetmişti. Kendi içinde oluşan büyük bir heyecan ve ilgiyle bu binanın içine girmeye karar verdi. Müzenin girişinde, yaşlı bir görevli onu karşıladı ve gülümseyerek içeri davet etti.

Müzenin içi, dışarıdan görüldüğünden çok daha büyüktü. Her odası, farklı bir duyguya adanmıştı. Duygunun renklerine bürünmüştü her yer. Mutluluk mavi ile özdeşleşmişti. Bu renkler rastgele seçilmiş değildi, insanların mutlu olduğu durumlar gözlenerek bu renkler seçilmiş ve duygular ile eşleştirilmişti. Alex, ilk olarak "**Sevgi**" odasına girmeyi tercih etti çünkü *'bir şeye başlarken hep iyi olandan ve güzel olandan başlanır'* inancına sahipti. Öyle görmüştü ve öyle yaşamayı seçmişti. Burada, sevginin çeşitli biçimlerinin tasvir edildiği resimler ve heykeller vardı. Her eser, bir insanın kaybettiği ya da unuttuğu sevgi anılarını anlatıyordu. Sevilen kişiler, sevilen eşyalar ve bunlardan daha niceleri. Hepsı birbirinden farklı ama hepsi de birbiriyle o kadar bağlantılı ve sevgi etrafında birleştiği gibi. Alex, bu odada uzun süre kaldı ve kendi hayatındaki sevgiyi düşündü. Sevdiği bazı kişiler kendine iyi gelmişti, iyileşmişti iyileştirdiği gibi de. Bazılarında ise sevgi yaralayıcı olmuştu. Bu düşünceler zihnine akın etmişti bir anda, düşünmek ve durmak, düşünmek için durmak belki de ilk defa bu kadar zorlayıcı olmuştu kendisi için.

Bir sonraki odada "**Korku**" duygusu vardı. Burada, karanlık köşelerde saklanan heykeller ve resimler, insanların en derin korkularını yansıtıyordu. Alex, kendi korkularıyla yüzleşti o an; başarısızlık korkusu, yalnızlık korkusu, belirsizlik korkusu... Her biri, içsel bir yolculuğun parçasıydı. Korktuğu durumları gördükçe tekrar korktu, kaygılandı ve biraz da gerilmişti. Kolay değildi insanın korkularıyla hiç beklemediği anda birden karşılaşması, onları görmesi ve onlarla bir arada olması. Gerçekten de her şey korktuğu gibi miydi yoksa sadece bir yanılgıdan ibaret olup kendisinin korkuyu büyütmesi miydi? Düşünülecek ne kadar çok şey birikmişti öyle.

Sonrasında adımları "**Üzüntü**" odasına kaydı. Diğer kapıları da görmüştü oradan geçerken ama buraya girmek istedi sebepsizce olduğunu düşünerek ama gerçek sebebini de ancak kendisinin bildiği gibi. Kayıp ve pişmanlıkların yansıdığı eserler vardı. Alex, burada geçmişte yaptığı hataları ve kaybettiği anları düşündü. Her şey geçiyordu tıpkı kendisinin de geçtiği gibi. Kalıcı değildi hiçbir şey, yaşadığı duygular bile ilk yaşandığı o an ki tazeliğinde ve yoğunluğunda kalmamıştı. Hayatın içerisinde her şey mümkündü, bir yerde kayıplar yaşanırken bir yerde mutluluklar yaşanmaktaydı. 'Ne kadar garip' diye düşünmeden duramadı Alex. Bu odalar, ona hayatının ne kadar karmaşık ve derin olduğunu da hatırlatmıştı. Çözmek istiyordu bunları ama gerçekten de çözmek için zamanı ve enerjisi var mıydı, çözmeden yaşayabilecek miydi? Belki de hayat bunu beklemiyordu, çözülmek, keşfedilmek ve anlamlandırmaya çalışmak. Her şeyi anlamaya çalışmanın zorluğu altında kalmıştı bir süre, yorulmuştu da haylice. Iskaladığı şey ise kocaman yaşanmayı bekleyen bir "hayattı".

Her şey geçiyordu tıpkı kendisinin de geçtiği gibi. Kalıcı değildi hiçbir şey, yaşadığı duygular bile ilk yaşandığı o an ki tazeliğinde ve yoğunluğunda kalmamıştı. Hayatın içerisinde her şey mümkündü, bir yerde kayıplar yaşanırken bir yerde mutluluklar yaşanmaktaydı. 'Ne kadar garip' diye düşünmeden duramadı Alex. Bu odalar, ona hayatının ne kadar karmaşık ve derin olduğunu da hatırlatmıştı. Çözmek istiyordu bunları ama gerçekten de çözmek için zamanı ve enerjisi var mıydı, çözmeden yaşayabilecek miydi? Belki de hayat bunu beklemiyordu, çözülmek, keşfedilmek ve anlamlandırmaya çalışmak. Her şeyi anlamaya çalışmanın zorluğu altında kalmıştı bir süre, yorulmuştu da haylice. Iskaladığı şey ise kocaman yaşanmayı bekleyen bir "hayattı".

En son olarak, **"Umut"** odasına girdi. Bu oda, diğerlerinden çok farklıydı; parlak renkler, umut dolu hikayeler ve ilham verici eserlerle doluydu. Ne güzel şeydi umut etmek, umutlanmak bir şeyler için. Alex, burada diğerlerine nazaran daha çok kalmak istedi ve kaldı da. Belki de en çok ihtiyaç duyduğu yer burasıydı. Hayatında kaybetmiş olduğu o şeyi burada bulacağını umut etmişti. Bir an gözünü kapattı ve durdu sadece. Yanağında ılık bir ıslaklık hissettiğinde kendisi de şaşırmıştı. Ağlamayalı uzun bir zaman olmuştu ve ağlamıyordu da aslında. Sadece gözyaşları yavaşça gözünden yanağına doğru süzülüyordu. Sakin bir şekilde kaldı o an. Kaybettiği şeyi bulmuş muydu kendisi de bilmiyordu bunu ama bu durum kendisine iyi gelmişti. İçinde derin bir yerden hissediyordu bunu. Ve zorlayıcı bir gezi olmuştu, düşünerek yaşayarak ve hissederek.

Alex, müzenin sonunda, yaşlı görevlinin yanında durdu. Görevli ona bir şeyler söylemeye başlamıştı ama çok fazla da anlayamadı çünkü fiziksel olarak görevlinin yanında olsa da ruhen orada değildi, yaşadığı o anlara gitmişti tekrardan. Sonrasında biraz daha toparladı kendini ve müzeden çıktı arkasında yaşadıklarını bırakarak. Kayıp Duygular Müzesi, ona çok fazla şeyi hatırlatmıştı. Yaşadığı duyguları, yaşamakta olduğu hayatı ve daha nicelerini. Hepsine tanıklık etmişti orada.

Alex, müzeden çıkarken, kalbindeki değişimi hissetti. Müze ona, duyguların ne kadar önemli olduğunu ve her birinin kendi içinde bir anlam taşıdığını göstermişti. Artık hayatında bir şeyleri değiştirme zamanı gelmişti ve geçiyordu da. Korkularıyla yüzleşmiş, üzüntülerini kabullenmiş ve en önemlisi, umut etmeyi yeniden öğrenmişti. İlk adım olarak, hayatındaki tatminsiz işini bırakmaya karar verdi. Kendi ilgi alanlarına yönelmek ve gerçekten keyif aldığı bir iş bulmak istiyordu. Hayatı burayla sınırlı olamazdı. İkinci adımda, ilişkilerini gözden geçirdi. Ona zarar veren insanlardan uzaklaşarak, kendisine değer veren ve onu anlayan insanlarla daha güçlü bağlar kurmaya çalıştı. Kendi denizinde boğulmamak için başkalarının sahilinde dinlenme alanları açmak istiyordu hayatında.

Kayıp Duygular Müzesi'nde yaşadığı deneyimler, ona hayatında daha dengeli ve anlamlı bir yolculuk yapma cesareti vermişti. Alex; sevgi dolu anıları biriktirdi, korkularıyla yüzleşerek onları küçültmeyi öğrendi, üzüntüleriyle barışarak onlardan ders aldı ve umudu hayatının merkezine yerleştirdi. Her bir duygu, onun yaşamında yeni bir anlam ve derinlik kazandırmıştı. Kayıp Duygular Müzesi de orada durmaya devam ediyordu yeni ziyaretçilerini bekleyerek.

GÜN BOŞLUKLARINDA YANKILANMALAR

Melek Zehra Balcı

Kararlarının vardığı yerleri beğendi mi kalbin? İyileştin mi peki ya da sustun mu büsbütün o karanlık gizli odanda. Derin bir çukurun içinde kaldığına bahse girer tüm olgularım ama kanıtlayamaz gözlerim. Zaman hızla geçerken fark etmedin belli ki ama ben gittim senden. Zamansızlığın ötesine doğru yelken alıyor gemim, dümen ellerim arasındayken almam seni içeriye, deneme bile.

Her bir cümlemi tekrar edişin kulaklarımda yankılanıyor bazı gün boşluklarında. Sorun değil artık o yankılanmalar ben senden kendime doğru gittiğimden beri. Yalnızlığın derin gücü var elimde sana doğru kalkan yaptığım ama senin görmeye bile cesaret edemediğin. Yanılmamak ağır geliyordu bir zamanlar kalbime ne zamandır o yanılmamalar inceden bir gülümsemeye sebebiyet veriyor? Ruhum bedenime tanınmaz hale gelmişken şimdilerde tam olamaya yaklaşıyor. Senden öte attığım her adımım hakikate yaklaşıırken, sen dipsiz bir kuyunun içinde sonsuzluğunun sonuna kadar düşmeyi göze alıyorsun.

Rüyalarımın her uyanışım mana katmadan oldu ne zamandır ve o yüzdendir artık gecelerin üzerine gitmeyişi. Uykularla değil artık derdim, ne zamandır rüyalarda değil ruhum, geçiyor zaman ve ben bunun karşısında duramam. Gölgelelerde saklanmaz ruhum, gün ışığına alıştığından beri ve artık korkmaz yanılsamalardan. Sarılmam kimseye fayda vermez bana; sahte ahde vefa. Tam on ikideyken ucu sivri olan onu yerinden alamam. Zamanda mana kaymasına ben sebebiyet veremiyorken, korkaklığında sana izin vermez olur ve günler hızla birbirini izler, geçer. Ben değişirim, zaman akar, olaylar güzelleşir, bilinmedik manalar anlam kazanarak güzelleşir ve sen kendi payına sonradan anlarsın kaçanın zamandan dahada öte bir şey olduğunu.

BİR BEYBABANIN SONU

Nilüfer Çeken Özbay

Adamın ağzının kenarından akan çorbadan tiksindi. Suratını buruşturdu. Mendille üstün körü siliverdi. Nefesi de ne fena kokuyordu. Geberemedi gitti. Herkesi gömdük bu kaldı ya başımıza. Kazık çakacak. Sus kız Havva. Duyuyorsa seni. Duysun be duysun. Ne olacak? Uzatıp bir kaşık daha verdi çorbadan. Almamak için ağzını kapattı, açmadı İdris.

Gebermek istiyorum, geberemiyorum. Böyle muhtaç yaşamaktansa razıyım ölmeye. Duyuyorum da lanet olsun konuşamıyorum. Senin eline kalacak insan mıydım be? Tomris benden önce ölmeseydi. Karşımda el pençe divan durduğün günleri ne çabuk unuttun? Şu sifata bak. Nefret damlıyor, kin akıyor.

Tabağı sininin içine bıraktı. İdris'in boynundaki önlüğü çekti aldı. Adamın ensesi acıdı. Yemezsene yeme. Sanki naz niyaz yapacak halin var da. Vallahi akşama değin aç kalırsın. Misafirlerim gelecek. Onların yanında anlamsız anlamsız sesler çıkarayım, bağırayım demeyesin. Utanıyorum eşten dosttan. Ay, en sonunda kafayı yedirdiniz ya bana. Kime konuşuyorsam. Aferin Beybaba. Komodinin üzerindeki şişeden avucuna döktüğü ilacı uzattı. Aç ağzını, yut şunu. Yine tansiyonun yükselmesin.

Oo, hatırladı Beybaba dediği günleri. Yanaşma olarak girdiğin evde gelinimiz olduğunda biz utanmadık ama. Tomris, "Bu iyi pabuç değil, evlenmeden hamile kalmış," dediği de ilk torun erkek olacak diye karşı çıkmıştım onca yıllık karıma. İkinci çocuktan sonra bu oda "Daraşmalık," deyip üst kata çıkmak istediğinde de herkese tıkadım kulaklarımı. "En büyük gelinimiz o," deyip destek verdim sana. Yazıklar olsun. Ah, eskisi gibi vursam bastonu yere. Herkes dediğimi kanun saysa. İlk seni yollardım da geç artık.

Havva'nın çıkarken çektiği kapı aralık kaldı. Yumak sıyrılıp girdi içeri. Çıkıp İdris'in ayaklarının ucuna kıvrıldı. İdris günün koşturmacasını oradan izledi. Hizmetçiler geldiler geçtiler, torunlar okullarına gittiler, misafirlerin sesi duyuldu, Havva'nın dedikleri içini ürpertti.

"Beybabacığımı kimsenin ellerine bırakamam," diyordu. "Öz babam olsa ancak bu kadar bakardım zaten. Mal mülk bu dünyada kalan şeyler. Asıl öbür tarafa yaptıklarımız götürülecek. Bir insanın içinde Allah korkusu olacak. Seyit, 'bakım evine yatıralım,' dedi. 'Asla izin veremem böyle bir şeye. Yılların çınarı İdris Ağa. Olacak şey mi canım?' diyerek karşı çıktım."

Arkasından gelen, "Helal olsun sana Havvacım," sesleri. "Cennetlik gelinsin vallahi," cümleleri. "Ben senin kadarını yapamayabilirdim," itirafları.

Seyit'im demiş olabilir mi gerçekten böyle bir şeyi? Büyük diye Amerikalarda okuttuğum, daha sağlığını yerindeyken bütün işlerimi devrettiğim, kardeşlerini karşıma alıp, "Abiniz ne diyorsa dinleyeceksiniz," diye desteklediğim, Havva'nın yaşı dolmadan yediği haltı örtbas etmek için nerelere ne rüşvetler yedirdiğim oğlum... Ah, akılsız kafam ah. Sevilmemişsin İdris Ağa. Gönlüne girdiğin tek kişi senden önce öldü gitti.

İdris boğuk sesler çıkardı. Hizmetlilerden önce Havva geldi. Suyu işaret etti. "Al babacığım. Ay, terlemişsin sen. Dur üzerini değiştirayım." Sesi misafirlerin duyacağı kadar yüksek çıkıyordu. Kulağına eğildi. "Off be. Bağırma demedim mi? Bir rahat yok senden." Açık kapıya doğru çevirdi kafasını devam etti konuşmasına, "Kurulayım sırtını." Tırnaklarını adamın sırtına geçirerek terini sildi. Adamdan daha da boğuk sesler çıktı. Omuzlarından sarsarak, "Sus, yoksa elimden bir kaza çıkacak be adam," dedi tıslayarak. Ardından kapıyı kapattı ve biraz daha bağırarak, "Siz dinlenmenize bakın Beybabacığım, birazdan yine kontrole geleceğim," deyip merdivenleri hızlıca indi. Salondaki tüm kadınların gözlerine teker teker bakıp kendiyile gurur duydu.

Bu sırada İdris onun bu yapmacıklığına daha fazla katlanamayacağını düşünüyordu. Başını yana çevirdi. Gözüne takılan tansiyon ilacına uzandı.

GERİ DÖNEN MEKTUPLAR: YİNE RÜYAMDA GÖRDÜM SENİ

Çağdaş Özgün

Dün yine rüyamda gördüm seni. Uzun zamandır görüşmemişiz. Evde senin gelmeni bekliyorum, kapının dibindeyim. Merdivenlerden yukarı çıkıyorsun; o sevdiğim gülüşün beliriyor yüzünde beni görünce, hızlıca yukarı çıkıyorsun ve kavuşuyoruz. Saçlarını iki yandan örmüşsün; ne güzel olurdun öyle. Sarılıyoruz. Uzaniyoruz kanepede. Özlem gideriyoruz.

Sonra, rüya işte, bir anda trene biniyoruz. Elimde ağır, kocaman bir bavul. Sen elimden tutuyorsun. Elimden tutman her zaman iyi hissettirirdi kendimi. Bana şans getirsin diye verdiğin ufak ayıcık cebimde. Nedense güveniyorum bu nesneye. Kendimi çok yorgun hissediyorum. Sanıyorum ki hastalığının alevlendiği günlerden biri. Gürültüye katlanamıyorum. Gücüm yok. Kayboluyorsun bir anda. Nereye gittiğimi bilmiyorum.

Tek istediğim şey seninle beraber olmaktı, diye geçiriyorum içimden.

Yeşil bir apartmanın girişinde beliriyorsun sonra. Kapıda duruyorsun. Yine sevdiğim gülüşün yüzünde. Rahatlıyorum. Ağacın gölgesi apartmana düşmüş.

Ne güzel renkler, diye düşünüyorum.

Gitgide uzaklaşmaya başlıyorsun bu sefer. Beynim ağırlaşıyor, boşluğa çekiliyorum sanki ve uyanıyorum. İçimde büyük bir yokluk hissi var. Yanımda olsan sarılacağım sana.

Rüyalar, ne garip şeyler. İnsanlar ve mekanlar birbirine giriyor. Uzam algımız değişiyor. Zamanlar arası dolaşıyoruz. Nasıl oluyor anlamıyorum; anlamadığım şeylerden bir tanesi de uyandığımdaki o yokluk hissinin, ki bu hissi sen gittikten sonra daha çok yaşamaya başladım, saatlerce geçmemesi. Yürüyorum, okuyorum, yazıyorum, film izliyorum, insanlarla görüşüyorum; geçmiyor. Odama çekiliyorum sonra. Sıkıcı, boğucu, sevgisiz, kötü, berbat, yaşanmayacak yer burası. Sanki güvenli değil. İçimin almadığı bir atmosfer var evin içinde. Kendimi sokacak bir delik arıyorum; evsiz, sokaklarda yaşayan insanları anlıyorum sonra. Sabaha kadar parklarda oturduğum oluyor. Ne güzel sokaklar. Keşke evde de aynı hissetsem.

Gerçi sen gelmiştin bir ara, bir süre beraber kalmıştık. Ev ne güzeldi o zaman. Sen eksikmişsin meğer. Sarhoş olmuştun bir gece. İçmek çok yakıştırdı sana. Tenin daha bir göze çarpar olurdu. Elinde kadeh; bir de dans etmek. Çok güzel olurdun dans edince. Mutfakta ve kanepede geçirdiğimiz saatler; ev gerçekten de güzeldi seninle. Geçenlerde İlhan Berk'in bir şiirine denk geldim:

“Denize bakan evler gibiyim seninle” diyor.

Evimiz başka bir apartmana bakardı gerçi ama sokağımız yeşildi. Yeni doğan kediler, yasemin kokusu. Denize de yakındık. Yürüyüşe çıkardık. Sen her zamanki gibi hızlı yürürdün ve ben neden bu kadar telaşlı yürüdüğümüzü anlamazdım. Rüyamda kaybolduğun sıralarda da telaşlı yürüyorduk. Sanki yetişemiyorum sana ve zamana ya da zaman, beni hızlıca göndermek istiyor buralardan, hangisi bilmiyorum. Hislerim, uzaklaşamıyor rüyalarımın. Düşüncelerim gömülüyor sanki. Sen nasılsın diye sormak istedim aslında. Hep aklımdasın. Rüyalarımda görüyorum seni. Ne çok etkilenmişim senden. Özdemir Asaf yazmış ya şiirinde:

“hep aklıma geliyorsun,
bak göründün mü?
senin de gidecek,
başka bir yerin yok...”

Böyle mi gerçekten? Acaba ben, seni düşünürken veya seni rüyalarımın görürken, bir ihtimal, geliyor muyumdur senin aklına? Sahi, rüya görüyor musun şu sıralar? Çok merak ediyorum seni. Sevgi dolusun sen. Bu yüzden sevgiyle kal demeyeceğim. İyi ol, sağlıklı ol, hiç kaybolma sen, bir de keşke, yazsan bana ya da en güzeli bir anda karşılaşsak ya. Gerçekten özledim seni. Hani filmde diyor ya:

“İki satır yazacak kadar da mı yaşamadın?”

Bir cümle yazacak kadar yaşamış olalım. Haber alma dileği ile.

SUS ORTAĞI

Duygu Kanatlı

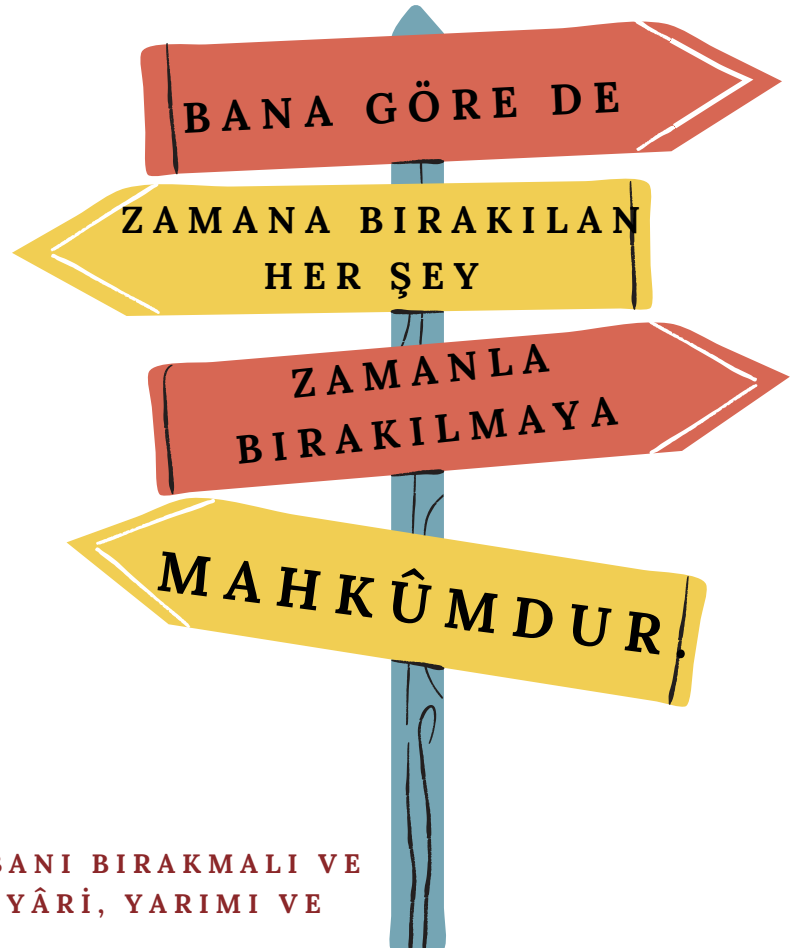
Off ya yine mi aynı saatte geldi şu uykusuzluk kâbusu... Son bir aydır, inanılmaz bir durum, ruhumu uykusuzluğa davet eden o derin duygu ne ola ki? Ben bunları gündüzleri yeterince düşünmüyorum muyum zaten? Zihnimin gece biraz dinlenmesi gerekirken uykusuzluğa mahkûm olması, olumsuz duygu ve düşüncelerimi uyandırması çok yorucu bir hal almaya başladı. Ama şu gecenin de insanı çeken bir güzelliği yok mu, uykusuzluğa kızarken bir yandan da karanlık, sessizlik, elin ayağın çekilmiş olması hoşuma da gitmiyor değil. Turgut Uyar'ın: 'Bu karanlık böyle iyi, aferin Tanrı'ya' dediğinden hani...

Uykusuzluğa kızıp kızıp ilginç bir şekilde onunla olan bağımı kuvvetlendiriyorum galiba. Bakalım bu gece düşlenecekler ve düşünülecekler neler hadi sevgili zihnim buyur bakalım... Uyandığımda, yine saat 03.39'u gösteriyordu, kurulu saat gibi uykusuzluğum bu saatte kalkmazsam geceye ihanet etmiş gibi hissediyorum artık. Kalktım, ışık falan açmadım, gerçi düşüncelerim bu ara karşı ışığa, karanlık en güzel sığınak... Dışarıdaki sokak lambasından içeri sızan ışık izin istemeden yardımcı oluyor önümü görmeme... Balkona çıktım, sigaram randevu saatimizde yine aynı yerde bekliyor beni. Küstürmek olmaz en sağlam ve sadık dostumu. Yaktım bir sigara ve dinledim ruhumu, zihnimi evet dedim kendime derdin ne söyle bakalım? Sustu zihnim bu sefer, uzun bir aradan sonra sustu. Alışık değilim sessizliğine, iç huzursuzluğum sazi aldı eline ruhumun derinliklerindeki bu huzursuzluğun sebebini bana buldurmak için sözleşmişlerdi... İçimden bir ses dedi ki hadi sen bul bakalım aradığın sebepleri? Zihnimi, bu gece bana gürültülü düşünceler sunmak yerine derin bir soru yöneltti şaşırdım, cevabı kendi içimde aramam ve bulmam gerekiyormuş bunu anladım. Sigaramın dumanını seyre daldım, geceye beyazlık katan dumanın eşliğinde dağılan karanlık düşlerimi ve düşüncelerimi gördüm. O duman beni çok derinlere aldı. Yıllar önce anneme heyecanla ilk gençlik dertlerimi anlatırken annemin tüttürdüğü sigaranın dumanı değil mi bu? Ben nerelere gittim böyle? İlginç olan şey şu ki her gece içtiğim sigara ilk kez bana ilk gençlik dönemlerimi ve anneme çaktırmadan anlattığımı sandığım sevdiğim ilk çocuğu hatırlattı. Annemin anladığını gizlemek için sarf ettiği çaba ve her geleneksel kız çocuğu annesi gibi bulunduğu nasihatler dün gibi aklımda... Sevdadandır dedi annem aldırmaaaa, aldırmaaaa gel yanımaaaaa canım Feriduncuğum az kahrımızı çekmedi bu şarkısı... Cevaba doğru giderken gökyüzüne çevirdim yüzümü çünkü 'gökyüzü benimdir, gökyüzü herkesindir.' Bir yıldızla göz göze geldik, evet evet o da bana bakıyor delilik değil bu. Yıldızlar, zihnimin ve yalnızlığımın sevmediği ısıtılar ama ben yine de seviyordum onları. Yıldız, cevabın kendisinde olduğunu fısıldadı, göz kırptı kederli ruhuma, yalnızlığıma ve karanlığıma. Beni çekip aldığı yer ilk seveda, ilk heyecan ve ilk macera... Yoksaaa evet yaa buldum... İnanamıyorum anlatacaklarım tam da Türk filmi tadında yaşayan ben olmasam güzel senaryo derdim galiba... Bir ay önce çok sevdiğim liseden arkadaşlarım Pınar ve Emrah'ın nikahına katıldım... O zamanlar işte lise çağlarımız tabii güzel, sağlam dostluklar ve ilk aşklar biraz erken alınan kararlar, hepimiz gelecek planları kurduğumuz temiz sevdalar yaşıyoruz bunlardan murada eren Pınar'ımız ve Emrah'ımız oldu. Mutluluklarına ortak olmak çok güzeldi ve ben hayatıma uzun zamandır kimseyi almadığımdan kuzenim Özgeyle katıldığım nikâhta onunla karşılaştım... O, anneme çaktırmadan anlattığım, o uğruna şiirler yazdığım, o ilk gençlik aşkım ve heyecanım... Tabii o tek gelmemiş yanında kara gözlü, simsiyah saçlı, boylu poslu yani genel geçer güzellik ölçütlerinde gayet güzel sayılacak bir kadınla gelmişti. Bundan gerçekten de etkilendiğimi düşünmemiştim... Üstünden yıllar geçmiş masum bi' lise hikâyesinin uykularımı böleceğini tahmin bile edemezdim... Sonra anladım ki yarım kalma olayı ya da yarım bırakma asıl mesele bu galiba. Güzel gözlü liseli çocuk başka hikâyelerin başkahramanı oluvermiş...

O gün canım arkadaşlarımın mutluluğuna ortak olurken yıllardır kaçtığımdan habersiz olduğum gerçeklikle de yüzleşmiş ve bugüne dek o gerçeklikten de kaçmışım. Ama kendi kendime yakalandım... Aldım kâğıdı kalemi elime, yaşanabilirliği olmayan yarım bi' hikâyeyi yazabilirliğin var işte dedim... Ve kabulleniş... Şunu anlamak gerek hayatta senin yarım sandığın şey yarım değildir belki de ömrü o kadardır o hikâyenin o yüzden hayat bizden sağlam kabullenişler bekler zor olsa da zorlasa da... Nazım ne güzel söylemiş: Önemli olan zamana bırakmak değil zamanla bırakmamaktır, diye. Bana göre de zamana bırakılan her şey zamanla bırakılmaya mahkûmdur. O yüzden zamanda tutma çabını bırakmalı ve zamanında bırakabilmelisin yâri, yarımı ve yarayı... Sevgili ruhum: Bütün yarımaları artık kaldır rafa. Uğurla ruhundan onları, kabullen ve uğurla. Ömrün durakları vardır, insanlar istedikleri durakta inince yol bitmez, yol yanlışsa o yola devam edilmez, yoldaş gönülsüzse kal kal diye ısrar edilmez aksine gitmeye meyledene yol gösterilir, yolcu edilir...

Baktım ki zihnim, ruhum, kalbim hoşnut bu cevaplarımdan, keyiflendim... Bir aydır yaşadığım uykusuzluğuma bi anlam yükledim. Uykusuzluğuma sebep tüm yarımaları ruhumda tamamladım. Kalktım bi sigara daha yaktım, bu sefer sevdim dumanın beyazlığını çünkü belirsiz düşüncelerim aydınlanmıştı artık. Yarım yolları, yolcuları kabullendim ve hepsini inmek istedikleri durakta yollarca yıllarca el sallayarak uğurladım. Annemin içtiği sigaranın dumanına benzedi yine dağılan duman bunu düşünerek gülümseyerek benden yıllar önce giden ama benim gönderemediğimi bugün fark ettiğim o güzel ruha da fısıldadım:

Vakit tamam, seni uğurluyorum... Ama bu hikâyeye bir ad koyalım... Suç ortağı çok yakışksız olur, bi suç yok ki ortada... Sen benim yarım hikâyem suç değil de sus ortağım olur musun?

O YÜZDEN ZAMANDA TUTMA ÇABANI BIRAKMALI VE
ZAMANINDA BIRAKABİLMELİSİN YÂRİ, YARIMI VE
YARAYI...

ARADIM TARADIM BULAMADIM

Ergül Erdem

Kayısı ağaçlı bir sarayda açtım kahve gözlerimi.
Kaybettim taşların başında parmaklarımın bir neferini.
Önce güneşten karardım sonra ateşten.
Açardım yoğurtçulardan esince rüzgâr çitalının yelkenini.
Güldüm, koştum, oynadım.

Hâkî duvarlar ardında kuşandım yiğitlik mavzerimi.
Söndürdüm yetimhane koridorlarında gençlik ateşini.
Önce merakımdan kırbaçlandım sonra düşlerimden.
Selamladım al bayrak altında yıkılan hayallerimi.
Alçaldım, azaldım, azarlandım.

Siyah bir bez torbadan çektim idam kemendimi.
Kanıksadım karanlıkta kaybolmanı dayanılmaz kederini.
Önce sevdiklerimden ayrıldım, sonra benliğimden.
Hissetim ensemde Azrail'in soğuk nefesini.
Süründüm, sabrettim, yaralandım.

Namuslu topraklarda tanıdım başıboş katilimi.
Sakladı Kaf dağının ardına gerçek niyetini.
Önce rahatlığından kuşkulandım, sonra sevgisinden.
Seyrettim adım adım kaybolmuşlar diyarına gidişini.
Tanıdım, tanıttım, tatsızlaştım.

Bir kalp atışında duydum huzurun eşsiz sesini.
Hatırlattı o çatık kaşlar çocukluğumun mesut günlerini.
Önce endişelerimden silkelendim, sonra ümitsizliğimden.
Yaşadım sahip olmanın mütevazı minnetini.
Öptüm, sevdim, kokladım.

Küçük dağlar sattım pazarlarda kapattım şükür defterimi.
Doldurdum kirli çantama kibrin endazesiz lanetini.
Önce masumiyetimden eksildim sonra nezaketimden.
Esirgedim emanetlerimden sevginin içtenlikli şefkatini
Aldım, sattım, firavunlaştım.

Hissettim ciğerlerimde yıkılmanın kalp donduran zemherini.
Çıkardım üzerimden yalan sahnenin süslü ceketini.
Önce fedakârlığımda kederlendim sonra emeklerimden.
Şaşırdım yol ayrımında aldım ayrılık davetini.
Daraldım, daralttım, dalgınlaştım.

Koynumdaki yılandan yedim ihanetin dişli hançerini.
Suladım gözyaşımın iki kaldırım arasında zürriyetimi.
Önce vicdanımdan vazgeçtim sonra sadakatimden.
Süpürdüm gönül bahçemden ayrılık gazelini.
Düştüm, kalktım, kanatlandım.

Üzüldüm engebeli hayatıma sorguladım hakkın adaletini.
Adımladım kendini varmanın dolambaçlı esaretini.
Önce yalanlarımdan uzaklaştım sonra korkularımdan.
Aradım zincirlerini kırmanın can yakan cesaretini.
Hamdım, pistim, olgunlaştım.

Uzun yıllar oldu ilk güneş doğduğundan beri
Yazdım, çizdim, oynadım.
Ben bu fırtınalarla dolu hayat girdabında,
Ne istediğimi aradım, taradım, bulamadım.

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

bir tahtası eksik olanların yeri